

Α' ΜΕΡΟΣ

Το οδοιπορικό ενός γιατρού

παππούς

μικρό χωριό

Πέλοπα.

Ο παππούς

εκείνη

εκείνη

εκείνη

Ο παππούς ήταν παπάς, σ' ένα μικρό χωριό της Γης του Πέλοπα.

Τις ελεύθερες ώρες διάβαζε, κυρίως βίους Αγίων, αλλά και Παπαρρηγόπουλο. Ήταν, βλέπεις, απόφοιτος Σχολαρχείου, σπάνιο πράγμα για τα χρόνια εκείνα.

Είχε εμπνεύσει και στα εγγόνια του την Αγάπη για το συνάνθρωπο, την Τιμιότητα ως τρόπο ζωής, τη Μελέτη ως αξία και την Πρόοδο ως σκοπό.

Ο πατέρας, ο κυρ-Χρίστος, ήταν αγρότης, είχε και λίγα πρόβατα, αλλά και μυλωνάς – είχε ένα μικρό υδρόμυλο. ήταν ένας τίμιος εργάτης της γης με αυλακωμένο πρόσωπο και ροζιασμένα χέρια.

Η μάνα, η κυρά-Βασιλική, μια δωρική μορφή, με βροντερή φωνή και χαρακτήρα αυστηρό, ήταν η αρχόντισσα του σπιτιού. Αυτή έκανε κουμάντο.

Έκαναν έξι παιδιά – πράγμα όχι τόσο ασυνήθιστο για 'κείνη

την εποχή. Ήταν οι μακρές νύχτες του χειμώνα... Ήταν η έλλειψη μεθόδων αντισύλληψης· ήταν και το θανατικό στη βρεφική ηλικία από τις πρωτόγονες συνθήκες υγιεινής, που τους ανάγκαζαν να κάνουν πολλά παιδιά. Ο Θεός θα έπαιρνε το μερτικό του, θα 'μεναν όμως και για τους γονιούς. Από τα έξι είχαν μείνει πέντε.

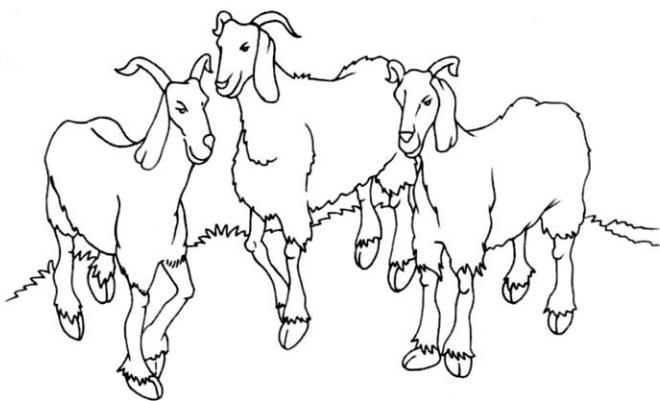
'Όπως στα περισσότερα σπιτικά, ο πατέρας χανόταν όλη τη μέρα στη δουλειά. Κάθε πρωί, πριν φύγει, η γυναίκα του ζέσταινε ένα γάλα, και όταν υπήρχε, «έψηνε» κι έναν καφέ, - δεν είχε παράπονο, τον φρόντιζε. Έριχνε πάνω του την κάπα, έπαιρνε την «γγκλίτσα» του, καβαλίκευε το άλογο και έφευγε για τη δουλειά.

Για μεσημεριανό τού 'χε τυλίξει σ' ένα σακούλι λίγα πράγματα. Όταν ο καιρός, όμως, ήταν κακός γύριζε στο σπίτι.

Στο σπίτι έφθανε συνήθως το σούρουπο. Άκουγαν το ποδοβολητό του αλόγου - το αναγνώριζαν από μακριά - και έβγαιναν όλοι με λαχτάρα να τον υποδεχτούν.

Η μάνα είχε ετοιμάσει το φαγητό. Το κράταγε ζεστό-ζεστό, στο τζάκι.

Γύρω από το μεγάλο τραπέζι ήταν η συγκέντρωση όλης της φαμίλιας. Ο καθένας έλεγε τις εμπειρίες της μέρας, συχνά-πυκνά γαρνιρισμένες με χωρατά.

Ο πατέρας μίλαιγε για τις δουλειές της μέρας και τα απρόοπτα-άλλοτε μια καταιγίδα, άλλοτε ο κεραυνός στο διπλανό το δένδρο – καλά που ήταν λίγο μακριά, άλλοτε ο λύκος που είχε αφανίσει σ' ένα μαντρί τα πρόβατα, η περιπέτεια με το άροτρο που χάλασε... Έτσι μοιραζόταν τις χαρές και τους κόπους του με όλους και ξαπόσταινε.

Η μάνα ήταν πληθωρική. Όλη τη μέρα φρόντιζε το σπίτι. Έβγαινε και έξω στο χωριό για νερό, για τις προμήθειες. Καθώς διάβαινε τα στενά σοκάκια, όλο και κάποιον θα συναντούσε. Ό,τι συνέβαινε στο χωριό ήταν η πρώτη που θα το μάθαινε. Με την έμφυτη εξωστρέφειά της, διηγιόταν το καθετί με χάρη και έκανε όλους να ξεχάσουν την κούραση της μέρας. Φρόντιζε όλη τη φαμίλια. Το φαγητό, τη μπουγάδα και το νοικοκυριό· το σπίτι έλαμπε από καθαριότητα. «Η πάστρα είναι μισή Αρχοντιά» έλεγε, όταν οι άλλοι τη «μάλωναν», που τόσο κουραζόταν. Μπορεί τα ρούχα να ήσαν

μπαλωμένα, ποτέ όμως λερωμένα, παρότι τα παιδιά, στο δρόμο για το σχολείο και στα παιχνίδια, τα γέμιζαν με σκόνες και λάσπες.

Τα παιδιά, ζωηρά και ανήσυχα, συναγωνίζονταν να διηγηθούν πως πέρασαν τη μέρα στο σχολείο.

Και τα πέντε πήγαιναν σχολείο. Ο καημός των γονιών ήταν να μάθουν γράμματα, να σπουδάσουν.

- Να γίνετε χρήσιμοι άνθρωποι στην κοινωνία. «Άνθρωπος αγράμματος, ξύλο απελέκητο», τους έλεγαν.

Οι συνθήκες, βέβαια, δεν ήσαν εύκολες. Το σχολείο ήταν στο διπλανό κεφαλοχώρι. Μισή ώρα, τουλάχιστον, περπατώντας, βρέξει-χιονίσει. Τα ποδήματα δεν ήσαν πάντα σε καλή κατάσταση και ο τσαγκάρης ήταν μακριά.

Από τη μια μεριά όμως η πίεση των γονιών, η διακριτική παρέμβαση του παππού και η φλόγα για μάθηση που τους είχαν εμπνεύσει, έδινε τη δύναμη στα παιδιά να ξεπερνούν τις δυσκολίες.

Τα παιδιά διηγόντουσαν με το δικό τους τρόπο το καθένα τις δικές τους εμπειρίες.

- Ο δάσκαλος είπε πάλι μπράβο στο Δημήτρη, τον πρωτότοκο.
- Το Γιώργο, τον μάλωσε η δασκάλα...
- Η Λενιώ, η σκανταλιάρα έκανε καζούρα...
- Η Αντωνία μάλωσε με τη φίλη της...
- Ο Χάρης, με το χιούμορ του, έκανε όλη την τάξη να γελάει, όταν έλειπε ο δάσκαλος. Ήταν όμως τετράγωνο μυαλό. Τα μα-